

САДІВНИК

Обличчя Тома так пашіло вогнем, що, здавалося, ось-ось вибухне. Сонце опівдні нещадно пекло йому в спину, і крапельки поту, що вже давно громадилися у нього на лобі, свербіли та лоскотали. Однак він копав. Том знав: якщо він копатиме, то обов'язково натрапить на якийсь знак. О, якби це був шматочок м'якенького хутра! Чи бодай якийсь писк! Чи (і це було б найліпше!) пара маленьких оченят, що сліпо мружилися б від сонячного світла.

Том зупинився, щоб витерти липкий піт, і знову взявся за лопату, аж позаду вигулькнула якась тінь. На спині повиступали сироти, а серце шалено закалатало, коли, обернувшись, він побачив садівника Чарлі Гріна.

— От що, Томе Гоукен, я тобі вже не раз казав, що ці кротові нори завдають чимало клопоту, а ти вештаєшся та розкопуєш їх.

Том відчув, як запаленіли в нього щоки, і це було дивно, бо його тіло раптом скувало морозом.

Чарлі Грін мав зуб на нього відтоді, як вони переїхали сюди, в цьому Том не сумнівався. Чарлі завжди дивно дивився на нього.

Том хотів було щось сказати, але в горлі стало так сухо, як у Сахарі опівдні, й він не зміг вичавити із себе жодного звука. Том ніколи не вмів хвацько виплутуватися з неприємних ситуацій, проте завжди майстерно потрапляв у халепи.

Чарлі Грін скося дивився на нього, примруживши очі.

— Наступного разу я поскаржуся твоїй мамі! — пробурмотів він. — А зараз забирай своє лахміття та геть звідси!

Том незграбно підхопив свою торбину Скарбів. На його щастя, Чарлі Грін не помітив цибулин рослин, які Том викопав, і вони тепер лежали серед його земляних Скарбів — трьох гарних камінчиків, уламка зеленого скла і обшарпаної старої сумочки, яка, мабуть, колись належала ляльці. Камінці він залишить і покладе до коробочки з написом «Томові земляні Скарби», яку сховав за ґратками величезного каміна у спальні. Решту він викине.

На той час, коли Том відчинив маленьку хвіртку, що відділяла внутрішній дворик його батьків від головного громадського саду, Чарлі Грін вже засипав кротячі нори і важко крокував поляною

до свого сараю. Довкола було чимало купок землі, які кроти нарили раніше; цей тиждень виявився поганим для кротів у Західному Лондоні.

У Тома щоразу серце заходилося з радощів, коли він опинявся у своїй спальні на першому поверсі: після тієї крихітної кімнатки, яку вони винаймали на десятому поверсі у Гонконгу, вона сприймалася як диво. Стеля здіймалася так високо, що, здавалося, Том має власне небо; засклені половинчасті двері, котрі вели на залитий сонцем балкон, скидалися на хмарочоси, а вглибині розташувався опасистий камін. Та найбільше вражав краєвид з вікна. Том міг досхочу споглядати величезний сад, який розкинувся так далеко, куди сягало око. У саду, що був спільним для усіх навколишніх будинків, росли кущі рододендрона і крислаті дуби, гілля яких, здавалось, сягало хмар.

Том тицьнувся носом у скло дверей і зітхнув, все ще думаючи про Чарлі Гріна. Аж тут він побачив невеличкого песика, який вискочив з-за дерев і подріботів через галявину до будинків.

— Стелло, повірити не можу! — заволав Том так голосно, як лишень зміг. — Гаррі повернувся!

Стелла, яка лежала на ліжку в сусідній кімнаті й роздивлялася свій браслет дружби, не відгук-

ПІД КУПКОЮ ЗЕМЛІ

«Цікаво, де Гаррі блукав цього разу», — пробурмотіла Стелла. Легенький вранішній вітерець приніс звуки музики. То їхня матуся грала на піаніно. Гаррі був відсутній майже тиждень, і місіс Мун не знала, де приткнутися (і сусіди довкола також).

Том і Стелла сиділи на своєму улюбленому горбочку на «Острові», який густо поріс травою. «Острів» — це чотири дуби посеред саду, які обступили кущі рододендрона. Стелла крутила свій браслет дружби, що їй подарувала Ганна перед від'їздом із Гонконгу. «Ні час, ні відстань не зруйнують нашої дружби», — урочисто мовила Ганна, коли вручала Стеллі цей браслет. Як багато ці слова значать зараз!

— Цікаво, куди Гаррі зникає, — копнувши землю, проказав Том.

— Не роби цього! — вигукнула Стелла. — Якщо Чарлі Грін побачить, тобі добряче перепаде...

— Ой! Що це? — Том широко розплющив очі й втупився в землю у себе під ногами.

— Що ти там знайшов? — Стелла подалася вперед, щоб роздивитися знахідку Тома.

— Здається, це справжній скарб! — зрадів Том.

Він продовжував копати, аж поки побачив круглу накривку дерев'яної скрині — справжньої скрині зі скарбами.

І тут Стелла боляче схопила Тома за руку.

— Ой! Відпусти! — скрикнув він.

— Ш-ш-ш! — прошепотіла Стелла, вдивляючись кудись поперед себе.

Кущі навпроти них зашаруділи. Стелла і Том залякли. Якщо зараз з них вигулькне Чарлі Грін, то добряче дасть їм на горіхи.

— Мабуть, то була пташка, — шепнув Том і полегшено зітхнув.

Шурхотіння в кущах затихло. Том знову взявся до своєї справи.

— Це скриня, і на її накривці є якісь канавки, — тихенько промовив він. Тому здавалося, що ця накривка безмежна, адже розкопана яма ставала дедалі ширшою.

І раптом зіниці Стелли розширилися.

— Томе, — промурмотіла вона, не повіривши своїм очам. — Це не скриня! Це — човен!

— Човен? — здивувався Том. — Який ще човен? Чи ти здуріла? Де ти тут бачиш воду?

І тут куц біля них задвиготів. Том і Стелла завжди могли впізнати пихкання Чарлі Гріна, хоч де він був. Напевно, той буркотун проповз куцями, щоб заскочити їх зненацька.

Почувся гучний хрускіт, гілки затремтіли і звідти вихопився... Гаррі.

— Гаррі! — скрикнули вони одночасно.

— Та він геть мокрий! — вигукнула Стелла.

Гаррі глипнув на Тома і Стеллу, потім повернувся і чкурнув у бік дому.

— Гаррі, зачекай!

Том побіг за собакою. Та Гаррі стрімко, наче блискавка, майнув повз куці рододендрона і побіг через осяяну сонцем галявину. Місіс Мун ще не знала про повернення Гаррі, тож на неї чекав приймний сюрприз.

— Томе, повернись!

Том пригальмував, і цієї миті десь за садом пролунав матусин голос.

— Томе, Стелло! Йдіть-но сюди! Ми вже маємо їхати!

— Допоможи мені з оцим, — Стелла тягла через галявину якусь колоду. — Якщо Чарлі Грін побачить, що ми тут накоїли, нас не випускати-муть з дому цілий тиждень!

Том мав нещасний вигляд. Щойно він знайшов найбільший скарб за всю свою кар'єру копача

скарбів і ось на тобі — йому кажуть, що він має запхати його назад.

— Я хочу витягти звідти цей човен! — запротестував він.

— У нас обмаль часу! Треба їхати до бабусі! — прошипіла Стелла. — Швидко хапай той край колоди.

Спотикаючись, вони примостили колоду на пагорбок.

Том відступив назад і спересердя штурхонував колоду ногою.

— Послухай, — проказала Стелла, — зараз не час зчиняти скандал. Завтра ми повернемося додому і будь-що дізнаємося, де шастав Гаррі.

Том задумався.

— Про що ти?

— Розумієш, — сказала Стелла, дістаючи цукерку з пакуночка, — там, де є човен, має бути і вода. Гадаю, Гаррі знає, де вода, і вона має бути десь поряд!